

[Jens Møller.]

højere bundgrænse for indkomstskatten, og det er vi da også enige om i kristeligt folkeparti; det hører med til vores program, at vi gerne ser, at bundgrænsen for indkomstskat kommer på højde med folkepensionen. Men det ligger jo bare sådan, at i den økonomiske situation, landet er ude i i øjeblikket, er det nok ikke muligt at gennemføre det. Derimod mener vi, at der skulle være en praktisk mulighed for at gennemføre det forslag, vi har fremsat her, altså at folkepensionen gøres skattefri, fordi det problem kan løses, uden at det behøver at koste så forfærdelig meget provenumæssigt set. Der er nemlig den mulighed, at man samtidig kan regulere folkepensionsbeløbet, sådan at i hvert fald ingen får mindre, end de får i dag, og på den måde behøver det ikke at koste så meget. Det er ikke det, vi ønsker. Vi så gerne, at man fik det beløb, man har i dag, ubeskåret, men kan det ikke lade sig gøre, er der mulighed for at finde et balancepunkt, det, vi virkelig har råd til, og samtidig kan vi opnå, at folkepensionen ikke bliver beskattet, så disse mennesker ved, hvad de har.

Vi er også enige i det princip, der er blevet nævnt fra anden side, at alle sociale ydelser bør være skattefrie. Men her gælder det samme som i det første tilfælde, at det er der nok ikke råd til nu. Men folkepensionen er en opgave, vi kan løfte, og det vil blive til glæde og gavn for mange, mange mennesker ud over det ganske land. Vi mener, at folkepensionen må betragtes som en hædersgave for vel udført arbejde til de mennesker, der har bygget det samfund, vi har i dag, og som trods alle mangler dog er et bedre samfund, end det har været før. Derfor går vi stærkt ind for dette og håber at kunne få det gennemført.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg bliver nødt til at gentage — det er jo lidt upraktisk, at man ikke hører efter, i hvert fald når der kommer bemærkninger til ens eget forslag, og nu hører hr. Jens Møller ikke efter igen, men derfor kan jeg jo godt gentage det for de øvrige medlemmer: folkepensionen er fritaget for beskatning. Det gælder fuldt ud for enlige, og det gælder i vid udstrækning for ægtepar. Resultatet

er, at folkepensionister slipper i gennemsnit 5.000 kr. billigere i skat end alle andre i dette land.

Det er imidlertid ikke disse fejl i vor beskatning af folkepensionister, det drejer sig om. Det problem, som kristeligt folkeparti har været inde på, er meget stort og bør løses, for situationen er uholdbar, fordi folk rent reelt ikke blot næsten ingenting får ud af at bestille noget, men de får reelt ingenting, og undertiden får de endog en negativ sum ud af at tage arbejde.

Det var et par bemærkninger fra fru Hanne Reintoft, der får mig til at gå herop. Jeg vil gerne gentage det så stærkt, som jeg kan: vi kan ikke fortsætte med de gamle metoder. Det er ingen løsning for et moderne efterindustrielt samfund at blive ved med at give dyrtidsregulering, når vi beholder det øvrige system. Det kan hverken lade sig gøre i et kommunistisk samfund eller et ikke-kommunistisk samfund. Man er nødt til at befri sig for gammel vanetænkning og tænke nyt på dette område. Derfor var jeg ganske overordentlig glad for den bemærkning, som finansministeren kom med, og som jeg gerne vil tage op, fordi den ligger i nøje fortsættelse af det, som jeg tidligere har været inde på andre steder end i denne sal, at lige så vel som vi har en øverste grænse for, hvor meget vi kan beskatte indtægterne med — og den ligger et sted oppe i nærheden af de 70 pct. — må vi kunne gennemføre en grænse med forøgelse af dyrtidsregulering af pensionerne. Det har oven i købet været teoretisk fremsat af en adjunkt ved Odense universitet, han kaldte det EMBSOS, ekstramarginal beskatning af skatter og sociale tilskud, og jeg vil gerne sige til finansministeren én gang til, at jeg er overordentlig glad for den antydning, der ligger i dette. Jeg håber, at vi i udvalget kan komme igennem med det, og at det kan blive udvejen.

Må jeg ikke til allersidst sige, at vi har her ofret meget på at holde os à jour med den økonomiske udvikling. Der er ingen, der har ofret meget tid på at holde sig à jour med vores miljøudvikling. Lige så vel som vi har vismændene, var det måske på tide, at vi fik et råd af sociale rådgivere, der kunne fortælle os, om vores samfund bliver bedre af det, vi gør, eller dårligere.